

βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" - κατηγορία: "ΤΕΥΧΗ"

"ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ"

- 01ΣΕ. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
02ΣΕ. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ Η ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΣΟΥ ΖΩΗ
03ΣΕ. ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ (Χάνεται η σωτηρία του πιστού;)
04ΣΕ. ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΡΡΕΣ ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ (Απελευθέρωση από δαιμονικά πνεύματα)
05ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ - Η δύναμη της Πεντηκοστής
06ΣΕ. ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ - Πνευματικά Χαρίσματα
07ΣΕ. Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ Θεός
08ΣΕ. Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ
09ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
10ΣΕ. Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Κυριακός Δείπνος)
11ΣΕ. ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ (Ο νόμος της σποράς και του θερισμού)
12ΣΕ. ΝΗΣΤΕΙΑ (Αποχή από το φαγητό ή αλλαγή φαγητού;)
13ΣΕ. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ, που πρέπει να γίνεται σε ανθρώπους ή στον Θεό;
14ΣΕ. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ
15ΣΕ. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ (Επιτρέπεται ο πιστός να ορκίζεται;)
16ΣΕ. ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Είχε ο Ιησούς άλλα κατά σάρκα αδέρφια;)
17ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ «ΑΓΙΟΣ;» (Υπάρχουν σήμερα ζώντες άγιοι;)
18ΣΕ. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
19ΣΕ. ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΜΑΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ
20ΣΕ. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ
21ΣΕ. ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (Δοξολογία εναντίον Κορονοϊού)
22ΣΕ. ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - Λευτικό ΚΓ/23
23ΣΕ. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (Η ημέρα του Κυρίου - Αποκάλυψη Α'1:10)
24ΣΕ. ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (Μεγάλα γεγονότα των τελευταίων καιρών)
25ΣΕ. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Έννοια, οργάνωση και όνομα της εκκλησίας)
26ΣΕ. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ (Τι εφάρμοξε η πρώτη εκκλησία;)
27ΣΕ. ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ
28ΣΕ. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (Τι επιτρέπεται να τρώμε σύμφωνα με την Βίβλο;)
29ΣΕ. Η «ΔΕΞΙΑ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο «ΘΡΟΝΟΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ
30ΣΕ. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου)
31ΣΕ. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ (Τραγωδία στη Γη - Δόξα στον Ουρανό)
32ΣΕ. ΤΡΙΑΝΤΑ (30) ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ (συνοπτική παρουσίαση)
33ΣΕ. ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΙΣΤΟΙ (Δόγματα και ομολογίες στην Ελλάδα)
34ΣΕ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ («Εν αρχή ήν ο Λόγος...»)
35ΣΕ. DAVID WILKERSON: ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
36ΣΕ. BENNY HINN και ΘΛΕ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ (Ποια είναι η αλήθεια;)
37ΣΕ. ΟΙ 5 ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ 5 ΗΠΕΙΡΩΝ (Μια προφητεία για το μέλλον του κόσμου)
38ΣΕ. ΟΙ 7 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ (Η ιστορική πορεία της εκκλησίας)
39ΣΕ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΝΗΡΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
40ΣΕ. ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ - Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (Ρικ Τζόινερ)
41ΣΕ. Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ-Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (Ρ. Τζόινερ)
42ΣΕ. Ο «άγιος» ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ - Ο δημοφιλής προστάτης των ερωτευμένων
43ΣΕ. ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ - Η αναβίωση της Ειδωλο-Λατρείας
44ΣΕ. Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
45ΣΕ. ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ, οι ανεπιθύμητοι επισκέπτες του Δωδεκαήμερου
46ΣΕ. ΤΟ ΚΕΝΩΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ - δογματική/ερμηνευτική μελέτη
47ΣΕ. ΟΙ 4 ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ
48ΣΕ. ΦΙΛΟ-ΖΩΟΣ ή ΦΙΛ-ΑΝΘΡΩΠΟΣ (μια σύγχρονη μορφή ειδωλολατρείας)
49ΣΕ. ΤΑ ΑΔΩΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ και Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ
50ΣΕ. ΝΤΑΝΙΕΛ ΕΚΕΤΣΟΥΚΟΥ - Ανάσταση από τους νεκρούς
51ΣΕ. ΧΑΟΥΑΡΝΤ ΠΙΤΜΑΝ - Ταξίδι στον 2ο και στον 3ο ουρανό
52ΣΕ. ΕΥΛΟΓΙΑ ή ΚΑΤΑΡΑ: - Η δύναμη της γλώσσας
53ΣΕ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΛΟΓΟΥΙΝ - HALLOWEEN (Αναβίωση αρχαίας Κελτικής λατρείας)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

που πρέπει να γίνεται
σε **ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ** ή στον **ΘΕΟ**;

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΓΧΩΡΩΝ;

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
επιμέλεια - παρουσίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τεύχος
13
έκδοση: 1992, 2022

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ
που πρέπει να γίνεται
σε ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ή απευθείας στον ΘΕΟ;

αυτοτελές απόσπασμα από το βιβλίο
«ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

Βελτιωμένη έκδοση: 01/2022
Ανατύπωση: 2024

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 1992, 2022

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:
«ALKIVIADIS TZELEPIS - FILADELFOS»
www.facebook.com/groups/filadelfos

1η ΕΚΔΟΣΗ: 05/1992, 2η ΕΚΔΟΣΗ: 01/1995
3η ΕΚΔΟΣΗ: 04/2001, 4η ΕΚΔΟΣΗ: 04/2022
ΑΝΑΤΥΠΩ ΣΗ: 2024

◆
Επιμέλεια έκδοσης και κειμένων,
Computer, Εκτύπωση,
Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. κινητό & Viber: 694 - 49 21 318

◆
SITE: www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK
Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)
Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»
Groups 2: «Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

E - MAIL
filadelfos02@hotmail.com
alkiviadistzelepis@yahoo.gr

◆
YOUTUBE (5 κανάλια):
Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2
FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS
Filadelfos HOLY BIBLE

◆
Επιτρέπεται
η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή του ονόματος
του συγγραφέα ή του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 40 - 1

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Που πρέπει να γίνεται σε ανθρώπους ή στον Θεό;

1. Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗΣ"

Μέσα στην Καινή Διαθήκη δεν είναι άγνωστος ο όρος "**εξομολογούμαι**" (από τον οποίο προέρχεται το ουσιαστικό "**εξομολόγηση**") και απαντάται συχνά σε διάφορα περιστατικά της ζωής του Ιησού Χριστού και των αποστόλων Του (βλ. Ματθαίος Γ/3:6, Μάρκος Α/1:5, Πράξεις ΙΘ/19:18, Ιάκωβος Ε/5:16, κλπ), στα οποία θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στη συνέχεια.

Επειδή κάθε λέξη που έχει χρησιμοποιηθεί από το Πνεύμα του Θεού μέσα στο θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο έχει μεγάλη σημασία, θα αναλύσουμε την ετυμολογία του ρήματος "**εξομολογέομαι**", το οποίο σημαίνει "**ομολογώ πλήρως, αποδέχομαι**" και έτσι θα εννοήσουμε πλήρως τι σημαίνει "εξομολόγηση". Το ρήμα είναι σύνθετη λέξη και αποτελείται από τρεις άλλες λέξεις, οι οποίες κατά σειρά είναι:

(1) **Η πρόθεση "ΕΚ"**, η οποία όταν βρίσκεται πριν από φωνήεν μετατρέπεται σε "**ΕΞ**" και η οποία έχει διπλή σημασία. Πρώτον, έχει τη σημασία του "**από**", εκφράζοντας κάτι που προέρχεται από την καρδιά του ανθρώπου και δεύτερον έχει την έννοια "**προς τα έξω**", δηλαδή κάτι που γίνεται φανερά και δημόσια. Άρα, το πρώτο συνθετικό μέρος του ρήματος "εξομολογούμαι" (-γέομαι) σημαίνει ότι βγάζουμε κάτι από μέσα μας ("**εκ των έσω**") προς τα έξω, αποκαλύπτουμε δηλαδή τον εσωτερικό άνθρωπο προς τα έξω.

(2) **Η λέξη "ΟΜΟΥ"**, η οποία σημαίνει "**μαζί, από κοινού**". Άρα εδώ έχουμε συμφωνία δύο προσώπων για ένα γεγονός, το οποίο βγαίνει μέσα από την καρδιά του ενός προσώπου και το άλλο πρόσωπο που ακούει γίνεται κοινωνός του θέματος. Το "ομού" δεν αναφέρεται κατ' ανάγκη μόνο σε δύο πρόσωπα, αλλά μπορεί να είναι και περισσότερα και να γίνονται κοινωνοί του θέματος.

(3) **Το ουσιαστικό "ΛΟΓΟΣ"**, που αναφέρεται στον έναρθρο λόγο, με τον οποίο εκφράζεται αυτός που αποκαλύπτει την καρδιά του στους άλλους και χωρίς τον "λόγο" δεν μπορεί να υπάρξει επικοινωνία με τους γύρω.

"**ΕΚ - ΟΜΟΥ- ΛΟΓΟΣ**", από την ένωση των τριών αυτών λέξεων μπορούμε πλέον να δώσουμε έναν συνοπτικό ορισμό της λέξης "εξομολόγησης", ως εξής: "Εξομολόγηση είναι να βγάλω προς τα έξω ("εκ"), αυτά που βρίσκονται μέσα στα βάθη της καρδιάς μου και με την ομολογία μου ("λόγο") να γίνουν φανερά και στους άλλους ("ομού")...."

Σήμερα η λέξη εξομολόγηση έχει ταυτισθεί περισσότερο με την αμαρτία ή με κάτι το κακό. Αυτό όμως είναι λάθος ερμηνεία, γιατί εξομολόγηση μπορεί να γίνει και σε κάτι που μας έχει δώσει μεγάλη χαρά και κάνουμε τους άλλους κοινωνούς της χαράς μας. Στον Θεό μπορούμε να κάνουμε εξομολόγηση καρδιάς, όταν Τον δοξάζουμε και Τον λατρεύουμε κάτω από τη δύναμη και την παρουσία του Πνεύματός Του. Ο Παύλος αναφερόμενος στο παντοδύναμο όνομα του Ιησού λέγει «...και πάσα γλώσσα να ομολογήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός» (Φιλιππησίους Β/2:11). Αυτό γνωρίζουν σχεδόν όλοι οι πιστοί, σύμφωνα με το κείμενο της μετάφρασης του Βάμβα, αλλά το αρχαίο κείμενο δεν λέγει "**να ομολογήσει**", αλλά λέγει "**εξομολογήσεται**" και αναφέρεται στη δόξα του υπέρ παν ονόματος του Κυρίου Ιησού και δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με εξομολόγηση αμαρτίας.

Άρα εξομολόγηση είναι η συμφωνία που κάνω με κάποιον (ή με κάποιους) για ένα οποιοδήποτε γεγονός που υπάρχει στη ζωή μου και μετά όλοι μαζί διακηρύττουμε φανερά τη συμφωνία αυτή, **είτε** είναι εξομολόγηση ευλογίας, χαράς, λατρείας, κλπ, **είτε** είναι εξομολόγηση των αμαρτιών μας. Στη μελέτη μας αυτή θα ασχοληθούμε αποκλειστικά με την **εξομολόγηση της αμαρτίας**, καθόσον το κατεστημένο θρησκευτικό σύστημα **ταυτίζει** την εξομολόγηση με τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά και για να υπάρξει καθαρή διδασχία μεταξύ των αναγεννημένων πιστών, ώστε να γίνουν ικανοί να διδάξουν την αλήθεια αυτή και σε άλλους.

2. ΤΑ ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗΣ

Όταν ο Ιησούς βρισκόταν επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και είπε "τετέλεσται", το καταπέτασμα του ναού σχίσθηκε από πάνω προς τα κάτω και μπορούσε ο καθένας να μπει ελεύθερα μέσα στα (ουράνια) άγια των αγίων για να λατρεύσει τον Θεό, χωρίς πλέον τη μεσολάβηση των ιερέων, ο ρόλος των οποίων καταργήθηκε. Τώρα ο Ιησούς είναι ο μοναδικός αρχιερέας μας και μεσίτης μας προς τον Θεό Πατέρα και όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί είναι "**βασιλείον ιεράτευμα**", είναι βασιλείς και ιερείς στον Θεό, χωρίς όμως να αποτελούν **ειδική τάξη** όπως ήταν η καταργηθείσα Λευιτική ιεροσύνη (βλ. Α' Πέτρου Β/2:5,9). Για λεπτομέρειες στο θέμα αυτό συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "**ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ**"

Άρα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης ο αμαρτωλός άνθρωπος σε ποιον πρέπει να πηγαίνει για άφεση των αμαρτιών του; Μόνον στον **ΙΗΣΟΥ**, γιατί μόνον Αυτός σταυρώθηκε, πέθανε και αναστήθηκε, Αυτός πήρε τις δικές μας αμαρτίες και Αυτός είναι «**ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων**» (Α' Τιμόθεου Β/2:5). Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού πουθενά δεν διδάσκει και δεν προτρέπει τον άνθρωπο να εξομολογείται τις αμαρτίες του σε άλλους ανθρώπους για να συγχωρηθεί. Πουθενά δεν αναφέρει η Γραφή για **μυστική εξομολόγηση** σε κάποιον άλλον άνθρωπο (ιερέα), όπως πιστεύει γενικά ο περισσότερος κόσμος σήμερα.

Με την εξομολόγηση, ομολογούμε κάτι προς τα έξω, εξωτερικεύουμε αυτό που έχουμε μέσα στην καρδιά μας και που μας απασχολεί». Ο κάθε άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη να μοιραστεί το πρόβλημά του με κάποιον άλλον για να μπορέσει να ελαφρύνει το βάρος που έχει μέσα του. Ο απόστολος Παύλος γράφει «**αλλήλων τα βάρη βαστάζετε και ούτως εκπληρώσατε τον νόμον του Χριστού**» (Γαλάτες ς'/6:2), γιατί όταν εξομολογούμαστε το πρόβλημα μας στον πλησίον μας και ιδιαίτερα στον πνευματικό μας αδελφό, τότε αυτός βαστάζει μέρος του προβλήματός μας και κάνει το φορτίο μας να είναι πιο ελαφρύ.

Για να υπάρχει όμως ευλογημένο αποτέλεσμα και να ευαρεστεί τον Θεό, θα πρέπει να εφαρμόζουμε στο θέμα αυτό τον Λόγο του Θεού. Η Αγία Γραφή διδάσκει δύο είδη (τρόπους) εξομολόγησης: **Πρώτον, απευθείας προς τον Κύριο Ιησού** δια της προσευχής για να κάνει χάρη και έλεος και να δώσει λύση στο οποιοδήποτε πρόβλημά μας, και **δεύτερον προς τους άλλους δημόσια** (φανερά) για να ομολογήσουμε πως ο Ιησούς μας ελευθέρωσε από την αμαρτία ή να ζητήσουμε δημόσια συγγνώμη από αυτούς που αδικήσαμε, κάτι που για να γίνει προϋποθέτει ταπεινή καρδιά.

(Α) ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

Για την απευθείας προς τον Θεό εξομολόγηση λέγει η Γραφή:

- «**Εάν ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝ τας αμαρτίας ημών είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήσει εις ημάς τας αμαρτίας, και (να) καθαρίσει ημάς από πάσης αδικίας**» (Α' Ιωάννου Α/1:9).
- «**Εάν κάποιος αμαρτήσῃ, ἔχομεν ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ (=μεσίτη) προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον, και Αυτός (όχι κάποιος άλλος) είναι ιλασμός (=κάλυμμα, σκέπαστρο) περί των αμαρτιών ημών**» (Α' Ιωάννου Β/2:12).
- «**Θθεν δύναται και να σώζει ΕΝΤΕΛΩΣ τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε διά να μωσιτεύσει υπέρ αυτών**» (Εβραίους Ζ/7:25).
- «**Έχοντες λοιπόν ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΓΑΝ, ο οποίος διήλθε τους ουρανούς, τον ΙΗΣΟΥΝ ....Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος διά να λάβωμεν ΕΛΕΟΣ και να εύρωμεν ΧΑΡΙΝ...**» (Εβραίους Δ/4:14-16).
- «**Και ο ΤΕΛΩΝΗΣ μακρόθεν ιστάμενος, δεν ήθελεν ουδέ τους οφθαλμούς να υψώσει εις τον ουρανόν, αλλ' έτρεπεν εις το στήθος αυτού, λέγων· Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ. Σας λέγω, Κατέβει ούτος εις τον οίκον αυτού δεδικαιωμένος μάλλον παρά εκείνος....**» (Λουκάς ΙΗ/18:13-14).

Στην τελευταία περίπτωση, που ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στην παραβολή του **τελώνη και του Φαρισαίου**, όπως επίσης και στην παραβολή του **άσωτου υιού** (Λουκάς ΙΕ/15:11-32), βλέπουμε

ότι ο Θεός δέχτηκε τις προσευχές τους, **χωρίς τη μεσολάβηση** κανενός ιερέα ή κάποιου άλλου ανθρώπου. Εξομολογήθηκαν τις αμαρτίες τους **απευθείας** στον Θεό και ζήτησαν το έλεός Του.

Ο Ιησούς μας διδάσκει με παραβολές για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τις αιώνιες αλήθειες του Λόγου Του, επειδή είμαστε πεπερασμένοι. Μπορεί ένας άνθρωπος να είναι δίκαιος, άγιος, ευσεβής και ενάρετος, αλλά **δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες**, ο μόνος που μπορεί να συγχωρεί τις αμαρτίες μας είναι ο δημιουργός μας. Ας θυμηθούμε την περίπτωση, που όταν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, άκουσαν τον Ιησού να λέγει στον παραλυτικό **«συγχωρημένες είναι σε σένα οι αμαρτίες σου»** τον κατηγορήσαν ότι βλασφημεί, γιατί ως μονοθεϊστές, γνώριζαν από το νόμο του Θεού ότι **κανένας άνθρωπος** δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, ούτε και οι ίδιοι ως ιερείς μπορούσαν με τις θυσίες των ζώων να συγχωρέσουν αμαρτίες, απλά με τις θυσίες αυτές οι αμαρτίες σκεπάζονταν (καλύπτονταν) μέχρι να γίνει η μία και μοναδική θυσία του Μεσσία Ιησού, που θα ερχόταν.

Ακούγοντας λοιπόν οι θρησκευτικοί άρχοντες τον Ιησού να συγχωρεί τις αμαρτίες του παραλυτικού, άρχισαν να διαλογίζονται και να λένε: **«Ποιος είναι ούτος, ο οποίος λαλεί βλασφημίας; Ποιος δύναται να συγχωρεί αμαρτίας ειμή μόνος ο Θεός;»** (βλ. Λουκάς Ε/5:20-24, Μάρκος Β/2:5-9, κλπ). Αυτό, σωστά το γνώριζαν οι Ιουδαίοι, αλλά εκείνο που δεν γνώριζαν, γιατί πνευματικά ήσαν τυφλωμένοι, είναι ότι μπροστά τους δεν είχαν κάποιον κοινό άνθρωπο, αλλά είχαν την ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου. Ο Ιησούς που γεννήθηκε "εκ Πνεύματος αγίου" και όχι "εκ σπέρματος ανδρός" ήταν **«ο Θεός εν (=μέσα) τω Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν»** (Β' Κορινθίους Ε/5:19), μέσα στον Ιησού κατοικούσε ο Πατέρας Θεός **«χωρίς μέτρο»** (Ιωάννης Γ/3:34).

(Β) ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ο πιστός στην αρχή της πνευματικής πορείας του δεν ντρέπεται να ομολογήσει τι ο Κύριος Ιησούς έχει κάνει στη ζωή του και από ποιο λάκκο αμαρτίας τον έσωσε. Με θάρρος ομολογεί ποιος ήταν και πως ζούσε πριν γνωρίσει τον Ιησού σαν προσωπικό του

σωτήρα και λυτρωτή: **«Και πολλοί των πιστευσάντων ήρχοντο εξομολογούμενοι και φανερώνοντες τας πράξεις αυτών»** (Πράξεις ΙΘ/19:18). Στη συνέχεια, εφόσον αμαρτήσσει ή σφάλλει σε κάτι, παραμερίζει τον εγωισμό του και με ταπεινότητα εξομολογείται και φανερώνει στους άλλους (πνευματικούς αδελφούς και μη) σε τι έφταιξε και με την ομολογία του αυτή αποκαθίσταται η σχέση του με τον Θεό: **«ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ εις αλλήλους τα πταιήματά (σας) και ΕΥΧΕΣΘΕ υπέρ αλλήλων διά να ιατρευθήτε»** (Ιάκωβος Ε/5:16 /βλέπε: Β' Κορινθίους Β/2:5-11). Εδώ ο αδελφόθεος Ιάκωβος λέγει **«εις αλλήλους ...υπέρ αλλήλων»** και θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι απευθύνει την επιστολή του προς αναγεννημένους πιστούς, προς τους ζώντες αγίους (εδάφ. Α/1:1-2), που σημαίνει ότι ο θεόπνευστος συγγραφέας προτρέπει τους αδελφούς να ανοίγουν τις καρδιές και να εξομολογούνται μεταξύ τους τα πταιήματά τους. Αυτό φέρνει μεγάλη ευλογία μέσα σε ολόκληρο το σώμα της εκκλησίας του Χριστού.

Το αρχαίο κείμενο γράφει **«εξομολογείσθε ουν αλλήλοις τας ΑΜΑΡΤΙΑΣ και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, όπως ιαθήτε»**. Σε άλλα διασωθέντα αρχαία χειρόγραφα, αντί της λέξης "αμαρτίας" αναγράφεται "παραπτώματα" και υπάρχει σαφής διαφορά μεταξύ των δύο λέξεων. Σύμφωνα με την Βίβλο "αμαρτία" είναι η παράβαση των εντολών του Θεού, είναι η αστοχία του ανθρώπου να κάνει το θέλημα του Θεού και όταν συνεχίζει να μένει στην αμαρτία και δεν υπάρξει διόρθωση, τότε οδηγείται στην αιώνια απώλεια. "Παράπτωμα" σημαίνει ότι είμαστε μέσα στο θέλημα του Θεού, αλλά σε κάποια στιγμή παρεκτρεπόμαστε.

Στο αρχαίο κείμενο χρησιμοποιείται και η λέξη **"ουν"** που συνήθως οι μεταφραστές την παραλείπουν. Το **"λοιπόν"** (όπως μεταφράζεται το "ουν"), φανερώνει ότι ένας **ΕΙΔΙΚΟΣ κανόνας** για ένα γεγονός που έχει προηγηθεί και αφορούσε συγκεκριμένα κάποιον πιστό, τώρα γίνεται **ΓΕΝΙΚΟΣ κανόνας** και αφορά όλους τους πιστούς. Στα προηγούμενα εδάφια ο Ιάκωβος λέγει ότι "...εάν ένας αδελφός αρρωστήσει, τότε θα πρέπει να προσκαλέσει τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας για να προσευχηθούν και να τον αλείψουν με λάδι και η μετά πίστεως προσευχή θα φέρει θεραπεία...." (Ιάκωβος Ε/5:14-15α).

Μέχρι εδώ είναι το μέρος που πρέπει να κάνει ο άνθρωπος, μετά αρχίζει το μέρος του Κυρίου, γιατί λέγει «...και ο **ΚΥΡΙΟΣ θέλει εγείρει αυτόν, και αμαρτίας αν έπραξε θέλονσ συγχωρηθεί εις αυτόν**» (Ιάκωβος Ε/5:15β). Ο Κύριος εγείρει και συγχωρεί και όχι ο άνθρωπος. Στα εδάφια 14-15, ενώ δεν αναφέρεται καθόλου η λέξη "εξομολόγηση", στο επόμενο εδάφιο 16, συνδέει την εξομολόγηση με όλα όσα προηγήθηκαν «**εξομολογείσθε ΟΥΝ (λοιπόν) αλλήλοις...**». Άρα η δημόσια εξομολόγηση έχει να κάνει με τη δημόσια φανέρωση της αμαρτίας μου, ώστε να γίνει αποκατάσταση των σχέσεών μου πρώτα με αυτούς στους οποίους έφταιξα και μετά με τον Θεό, ο οποίος φέρνει **ίαση** στο σώμα (θεραπεία) και **συγχώρηση** στην ψυχή.

Δυστυχώς σήμερα, πολλοί αναγεννημένοι πιστοί δεν έχουν καταλάβει τη μεγάλη σημασία της **δημόσιας ομολογίας** των παραπτωμάτων τους, με αποτέλεσμα να παίρνουν την εντολή αυτή του Λόγου του Θεού με χαλαρή συνείδηση. **Συνήθως για να καθησυχάσουν τη συνείδησή τους, κάνουν το εξής;** Όταν συναθροίζονται με άλλους πιστούς και μετέχουν του Δείπνου του Κυρίου (θεία κοινωνία), πριν λάβουν μέρος στον Δείπνο "ομολογούν", όχι συγκεκριμένα γεγονότα, αλλά με γενικότητες το σφάλμα τους ή την αμαρτία τους και αυτό γίνεται μ' έναν στερεότυπο τρόπο: «**Αδελφοί, ζητώ συγγνώμη, εάν ΚΑΠΟΙΟΝ στενοχώρησα ή εάν ΚΑΠΟΙΟΝ αδίκησα σε κάτι, ή εάν είπα κάτι που τον ενόχλησε**» Αυτό δεν είναι ειλικρινή φανέρωση της καρδιάς μας, αλλά είναι γενικότητες για να καθησυχάσει η συνείδησή μας ότι κάναμε το ορθό ενώπιον του Θεού.

Θα πει κάποιος ότι "αυτό που έχω κάνει, δεν είναι πρόπον να ειπωθεί δημόσια για διάφορους λόγους, γιατί μπορεί να επιφέρει και το αντίθετο αποτέλεσμα σκανδαλίζοντας τους ασθενείς στην πίστη". Προσωπικά, συμφωνώ σε αυτό, γι' αυτό όλα πρέπει να γίνονται με σύνεση και σοφία Θεού, αλλά υπάρχουν όμως άλλα πράγματα που πρέπει να ομολογήσουμε και δεν το κάνουμε για να μη θιγεί ο εγωισμός μας και η "αξιοπρέπεια" μας και βρίσκουμε την εύκολη λύση να ζητούμε συγγνώμη γενικά και αόριστα και μετά με "ησυχασμένη" τη συνείδησή μας να λαμβάνουμε μέρος του σώματος και του αίματος του Κυρίου Ιησού.

Η εξομολόγηση προς τους άλλους μας αυξάνει πνευματικά, αλλά και ευαρεστεί τον Κύριό μας Ιησού, που είπε: «**Εάν συγχωρήσετε εις τους ανθρώπους τα πταίσματα αυτών, θέλει συγχωρήσει και εις εσάς ο Πατήρ σας ο ουράνιος**» (Ματθαίος ζ'16:14). Δεν πρέπει να ξεχνάμε τα λόγια του Ιησού Χριστού, που είπε ότι, όποιος Τον ΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ, όχι κρυφά ή μυστικά, αλλά «**έμπροσθεν των ανθρώπων**», τότε και Αυτός θα τον ομολογήσει μπροστά στον ουράνιο Πατέρα και όποιος Τον ΑΡΝΗΘΕΙ «**έμπροσθεν των ανθρώπων**», τότε και Αυτός θα Τον αρνηθεί μπροστά στον Πατέρα (Ματθαίος 1'10:32 /βλέπε: Λουκάς Θ/9:26, ΙΒ/12:8, Μάρκος Η/8:38, Ρωμαίους 1'10:9-10, Β' Τιμόθεου Β/2:12, Αποκάλυψη Γ/3:5, κλπ). Η "εξομολόγηση" και η "ομολογία" είναι δύο έννοιες παράλληλες, που παράγουν τον ίδιο καρπό.

3. **ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**

Οι απόστολοι πάντοτε κήρυτταν μετάνοια και σωτηρία δια του Ιησού Χριστού και **ποτέ δια μέσου άλλων ανθρώπων**. Έδειχναν στους ανθρώπους Αυτόν που είναι ο μόνος δρόμος για τον ουρανό και η μόνη θύρα για να μπουν στη βασιλεία του Θεού. Τα παρακάτω εδάφια το δείχνουν πολύ καθαρά:

- «**Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς, ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και ας βαπτισθεί έκαστος από εσάς εις το όνομα του Ιησού Χριστού, εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος...**» (Πράξεις Β/2:38).
- «**ΜΕΤΑΝΟΗΣΟΝ λοιπόν από της κακίας σου ταύτης, και ΔΕΗΘΗΤΙ του Θεού, ίσως συγχωρηθεί εις σε....**» (Πράξεις Η/8:22).
- «**Κύριοι, ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΩ ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΘΩ; Οι δε (Παύλος και Σίλας) είπον, Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν και θέλεις σωθεί, συ και ο οίκος σου**» (Πράξεις Ις'16:30-32).
- «**Τους καιρούς λοιπόν της αγνοίας παραβλέψας ο Θεός ΤΩΡΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΕΙ εις πάντας τους ανθρώπους πανταχού να μετανιώσι**» (Πράξεις Ις'16:30-32).
- **ΔΙΑΒΑΣΕ:** Μάρκος Α/1:15, ζ'6:12, Λουκάς ΚΔ/24:46-47, Πράξεις Γ/3:19, Κς'26:19, Ησαΐας ΝΕ/55:7, ΞΓ/63:1-6, Ψαλμός ΝΑ/51:4).

Πολλοί έχουν την εσφαλμένη διδασκαλία ότι οι απόστολοι στην Καινή Διαθήκη είναι συνέχεια των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης και ότι οι σημερινοί ιερείς είναι **διάδοχοι των αποστόλων** και αυτό το στηρίζουν στην εξουσία του «δεσμείν» και «λύειν» που ισχυρίζονται ότι έχουν σήμερα οι ιερείς, δηλαδή στην εξουσία **να συγχωρούν ή όχι τις αμαρτίες των ανθρώπων**, στηριζόμενοι στα λόγια του Ιησού που αναφέρονται στο Ματθαίο ΙΗ/ 18:15-20 και για το οποίο θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω.

Πριν προχωρήσουμε στην απάντηση για το θέμα αυτό, θα πρέπει να επαναλάβουμε αυτό που ήδη έχουμε αναφέρουμε, ότι ο Ιησούς με τη σταυρική Του θυσία κατήργησε την Λευιτική ιεροσύνη της Παλαιάς Διαθήκης και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης η εκκλησία διοικείται πλέον με τα χαρίσματα που ο ίδιος ο Θεός δίνει (βλ. Εφεσίους Δ/4:11-13, Α' Κορινθίους ΙΒ/12:28). Το ιερατείο της Ανατολικής και της Δυτικής εκκλησίας, όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα είναι αποτέλεσμα του συμβιβασμού της εκκλησίας με το σύστημα του κόσμου, ένα ιερατείο, το οποίο μετά το τέλος των διωγμών από το Ρωμαϊκό κράτος και την έκδοση του Διατάγματος των Μεδιολάνων το 313 μ.Χ από τον Μέγα Κωνσταντίνο, γιγαντώθηκε με την πάροδο των αιώνων.

Κατά συνέπεια, ιστορικά το ιερατείο, **Ούτε** είναι συνέχεια των αποστόλων, **ούτε** έχει κάποια δοσμένη από τον Θεό εξουσία του «δεσμείν» και «λύειν». Οι μαθητές του Ιησού Χριστού και μετά την Πεντηκοστή παρέμειναν απλοί πολίτες, χωρίς να έχουν ιερατικούς τίτλους και αξιώματα. Η **αποστολή** τους ήταν να κηρύξουν το μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού και αυτό έκαναν, γι' αυτό και ονομάστηκαν "απόστολοι", απεστάλησαν να κηρύξουν τον Λόγο Του.

Ο Ιησούς όταν μιλούσε για την εξουσία του «δεσμείν» και του «λύειν», πολύ καθαρά φαίνεται ότι δεν μιλούσε για κάποια ειδική τάξη ιερέων η οποία θα είχε αυτό το δικαίωμα, αλλά αναφερόταν **για ΟΛΟ το σώμα της εκκλησίας**, που αποτελείται από αναγεννημένους πιστούς και η εκκλησία, σαν σύνολο, έχει την εξουσία να δέχεται ή να αποκόπτει τους βαριά αμαρτάνοντας. Αυτό αναφέρεται με σαφήνεια μέσα στην Καινή Διαθήκη και μάλιστα αναλύεται και η διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί σε μια τέτοια περίπτωση:

- (1) **ΕΑΝ δε ΑΜΑΡΤΗΣΕΙ** εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν, μεταξύ ΣΟΥ και αυτού ΜΟΝΟΥ, εάν σου ακούσει, κέρδισες τον αδελφόν σου... (Ματθαίος ΙΗ/18:15).
- (2) **ΕΑΝ όμως ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΕΙ**, παράλαβε μετά σου ακόμα έναν ή δύο, διά να βεβαιωθεί πας λόγος επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών... (Ματθαίος ΙΗ/18:16).
- (3) **και ΕΑΝ ΠΑΡΑΚΟΥΣΕΙ ΑΥΤΩΝ**, επέ (τούτο) προς την εκκλησίαν, αλλ' εάν παρακούσει και της εκκλησίας, ας είναι εις σε ως ο εθνικός και ο τελώνης... (Ματθαίος ΙΗ/18:17).

Βλέπουμε ότι στο 1^ο στάδιο ο έλεγχος κατά του αμαρτήσαντα γίνεται μόνο από τον αδικηθέντα. Εάν δεν συμμορφωθεί, τότε σε 2^ο στάδιο ο έλεγχος γίνεται παρουσία ενός ή δύο ακόμα μαρτύρων για τη βεβαίωση της αλήθειας. Εάν και πάλι δεν συμμορφωθεί, φθάνουμε στο 3^ο στάδιο, όπου το θέμα παραπέμπεται πλέον μπροστά σε όλο το σώμα της (τοπικής) εκκλησίας. Εάν και τότε παρακούσει, αποκόπτεται από την εκκλησία και είναι σαν ένας κοινός άνθρωπος, δηλαδή σαν ένας εθνικός (ειδωλολάτρης).

Αφού ο Ιησούς ανέλυσε στους μαθητές Του όλη αυτή τη διαδικασία, τους είπε: «*Αληθώς σας λέγω, ΟΣΑ ΕΑΝ ΔΕΣΕΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουν είσθαι δεδεμένα εις τον ουρανόν, και ΟΣΑ ΕΑΝ ΛΥΣΕΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουν είσθαι λελυμένα εις τον ουρανόν*» (Ματθαίος ΙΗ/18:18-20). Εδώ βλέπουμε την εκκλησία, σαν σύνολο, να έχει την εξουσία να «συγχωρεί», ή να «δένει» τις αμαρτίες και όχι μεμονωμένα κάποιος άνθρωπος.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα έχουμε την περίπτωση που αναφέρεται στην Α' Κορινθίους Ε/5:1-5, όπου κάποιος πιστός που φιλοξενούσε μέσα του "πνεύμα πορνείας" και είχε σχέσεις με τη μητριά του, ο Παύλος συμβουλεύει τους Κορίνθιους πιστούς να κάνουν αυτό που είχε πει ο Ιησούς: «...Εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, **αφού συναχθείτε ΕΣΕΙΣ και το ΕΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑ με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να παραδώσετε τον τοιούτον εις τον Σατανά προς όλεθρον της σαρκός αυτού...**» (Α' Κορινθίους Ε/5:4-5).

Αυτή ήταν η οργάνωση και η λειτουργία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας. Κανένας άνθρωπος επί της Γης δεν είχε, ούτε έχει το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες, παρά μόνον:

- 1) **Ο ίδιος ο Ιησούς** υπό τη θεία του φύση, ως η φανέρωση του Θεού και όχι ενεργών ως απλός άνθρωπος (βλ. Μάρκος Β/2:17, Ησαΐας ΜΓ/43:25, ΜΔ/44:22, Ιώβ ΙΔ/14:4, κλπ).
- 2) **Το σώμα της εκκλησίας** μπορεί σαν σύνολο, όχι να συγχωρεί, αλλά **να αποκόπτει** κάποιον από τα μέλη της, μήπως και μετανοήσει και σώσει την ψυχή του αυτός που αμάρτησε (Α' Κορινθίους Ε/5:5).

Γι' αυτό η ειλικρινής εξομολόγηση γίνεται (1) σε αυτόν που φταίξαμε ή αδικήσαμε, για να αποκατασταθούν οι σχέσεις μας μαζί του και με τον Θεό, και (2) στον Θεό απευθείας για να μας συγχωρέσει για οτιδήποτε έχουμε κάνει που δεν είναι σύμφωνο με το άγιο θέλημά Του. Ο ίδιος ο Ιησούς μας υπέδειξε τον τρόπο: *«Συ όμως, όταν προσεύχεσαι, εισέλθε εις το ταμείον σου, και κλείσας την θύραν σου προσευχήθητι εις τον Πατέρα σου τον (ευρισκόμενο) εις το κρυπτόν, και ο Πατήρ σου ο βλέπων εις το κρυπτόν θέλει σου ανταποδώσει εις το φανερόν»* (Ματθαίος ς'/6:6).

Γονάτισε λοιπόν με απλή και ταπεινή καρδιά και εξομολόγησού στον Κύριο Ιησού, τον σωτήρα σου, το πρόβλημά σου, το λάθος σου, την αμαρτία σου, πες Του ότι πιέζει την καρδιά σου και Εκείνος θα σε ακούσει. Κανένας άλλος δεν μπορεί να μεσιτεύει για σένα, παρά μόνον ο αναστημένος και ένδοξος Ιησούς: *«Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο οποίος έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εις ορισμένους καιρούς»* (Α' Τιμόθεου Β/2:5-6).

Ποτέ οι απόστολοι δεν ζητούσαν να εξομολογούνται προς αυτούς οι αμαρτάνοντες. Όταν ο Σίμων ο μάγος πρόσφερε χρήματα στον απόστολο Πέτρο για να αγοράσει τη δωρεά του Πνεύματος του Θεού, αυτός του είπε: *«Μετανόησον λοιπόν από της κακίας σου ταύτης και δεθήθητι του Θεού, ίσως συγχωρηθεί εις σε η επίνοια της καρδιάς σου...»* (Πράξεις Η/8:22). Δεν ζητεί ο Πέτρος να εξομολογηθεί ο Σίμων την αμαρτία του στον ίδιο, αλλά στον Θεό, γιατί ο Θεός είναι ο

συγχωρών και αυτή ήταν η θέση και η διδασκαλία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας.

4. **ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΜΕΤΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**

Εάν η εξομολόγηση σε κάποια "ειδική τάξη ιερέων" (σε ιερατείο), ήταν δοσμένη από τον Θεό, τότε πολύ απλά θα έπρεπε να έχει μέσα στην Καινή Διαθήκη πρωτεύοντα ρόλο και αυτό θα προέκυπτε με πλήρη καθαρότητα και σαφήνεια. Επίσης αυτό θα αναφερόταν με λεπτομέρειες στα συγγράμματα των επονομαζομένων "πατέρων" της τότε εκκλησιαστικής περιόδου, πλην όμως για το θέμα αυτό, δεν γίνεται η παραμικρή νύξη και για την επιβεβαίωση αυτού, θα αναφερθούμε ενδεικτικά στις σημαντικότερες ιστορικές πηγές:

(α) **ΚΛΗΜΗΣ**, επίσκοπος (ποιμένας) της εκκλησίας της Ρώμης (92-100 μ.Χ.) και συνεργάτης του απόστολου Παύλου. Ο Κλήμης στην επιστολή του προς τους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου γράφει: *«Καθώς είναι γεγραμμένον, Ανοίξατέ μου πύλας της δικαιοσύνης, δια να εισέλθω και να εξομολογηθώ εις τον Κύριον .....Ο Παντοκράτωρ των απάντων αδελφοί, δεν χρειάζεται, ούτε ζητά ου-δενός τίποτα, παρά μόνον να εξομολογησθε εις αυτον...»* (Α' Κορινθίους Κλήμεντος ΧLVIII, 1-2 /LII, 1-2 /LXI,3). Εικάζεται ότι έγραψε αυτά ο Κλήμης, επειδή μεταξύ των Κορίνθιων πιστών υπήρχε κάποια διαφωνία για το θέμα αυτό.

(β) **ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ**, επίσκοπος Σμύρνης και μαθητής του ευαγγελιστή Ιωάννη (68-155 μ.Χ.) Ο Πολύκαρπος γράφει προς τους πιστούς της εκκλησίας των Φιλιππών: *«Εάν ικετεύωμεν τον Κύριον δια να μας αφήσει τας αμαρτίας μας, ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ και ημείς να αφήσωμεν τας αμαρτίας των άλλων...»* (προς Φιλιππησίους VI,2). Στα συγγράμματά του ο Πολύκαρπος δεν κάνει καμιά μνεία για εξομολόγηση ενώπιον ανθρώπων και ειδικά ενώπιον ιερέα.

(γ) **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**, ο επιφανέστερος των "πατέρων" της εκκλησίας (344 - 407 μ.Χ.), δεν συστήνει την εξομολόγηση στους ανθρώπους, αλλ' απευθείας προς τον Θεό: *«ΑΜΑΡΤΗΣΕΣ; Ειπέ εις τον Θεόν ότι αμάρτησα ...Αλλ' εντρέπεσαι και κοκκινίζεις να είπεις τα αμαρτήματά σου ....ο Θεός να σε βλέπει μόνος, εξομολογούμενος ...ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΛΕΓΕΙΣ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΝ; Εις τον Παντοκράτορα, εις τον*

ιατρόν φανερώνεις το τραύμα ...όχι δια να σε τιμωρήσει, αλλά δια να σε συγχωρήσει» (Πατρολογία, MIGNE, τόμος 48, σελ.746-747,1012 /τόμος 49, σελ.285 /τόμος 50, σελ.658).

(δ) **ΔΕΥΤΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΑ και ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΒΙΒΛΙΑ.** Στα λεγόμενα "δευτεροκανονικά" βιβλία, των οποίων αμφισβητείται η αξιοπιστία και η εγκυρότητά τους, τίποτα δεν αναφέρεται για εξομολόγηση σε ιερείς. Εδώ αναφέρονται σαν μία ακόμη μαρτυρία, καθόσον τα δευτεροκανονικά βιβλία και ειδικά τα απόκρυφα βιβλία είναι γεμάτα από αντί Βιβλικές διδασκαλίες, παρ' όλα αυτά όμως με το θέμα εξομολόγηση δεν ασχολούνται καθόλου. Τέτοια βιβλία είναι: "**Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΑΡΝΑΒΑ**" (130 μ.Χ.), "**Η ΔΙΔΑΧΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ**" (150 μ.Χ.), "**Ο ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΕΡΜΑ**" (160 μ.Χ.), κλπ. Αξίζει να αναφερθεί ότι ο Ποιμήν του Ερμά αναφέρεται με σαφήνεια για εξομολόγηση αμαρτιών απευθείας ενώπιον του Θεού (Βιβλίο Α', Όρασις ΙΙ3), που σημαίνει ότι αυτό ήταν κάτι το κοινά αποδεκτό την περίοδο εκείνη.

(ε) **ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ**, ο σημαντικότερος των πατέρων της Δυτικής εκκλησίας (145 - 220 μ.Χ.). Σ' ένα από τα συγγράμματά του, στο οποίο μιλούσε για την εξωτερική εκδήλωση της μετάνοιας, αναφέρει κάτι για την εξομολόγηση που έχει βαρύνουσα σημασία: *«Η πράξις αυτή, η οποία εκφράζεται συνηθέστερον και ονομάζεται κοινώς εις την Ελληνικήν ονομασίαν ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, είναι εκείνη δια της οποίας εξομολογούμεθα τας αμαρτίας μας εις τον Κύριον, όχι βέβαια διότι Εκείνος τας αγνοεί, αλλά διότι δια της εξομολογήσεως αποκαθίσταται η ικανοποίησις, γεννάται η μετάνοια και εξευμενίζεται ο Θεός...»* (Συγγράμματα των προς της Νικαίας Πατέρων, Τόμος ΙΙΙ, Τερτυλλιανός, Μέρη Ι - ΙΙΙ, σελ.664, έκδοση 1951).

5. **Η ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΗ"**

Αυτή τη γραμμή ακολούθησαν όλες οι τοπικές εκκλησίες από την Πεντηκοστή (γενέθλια ημέρα της εκκλησίας) μέχρι τον 3ο μ.Χ. αιώνα. Κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες. Εάν η εξομολόγηση σε κάποια ειδική τάξη ιερέων (όπως γίνεται σήμερα) ήταν από τον Θεό, τότε θα έπρεπε να αναφέρεται με καθαρότητα μέσα στην Αγία Γραφή. Δεν αναφέρεται όμως ούτε στα συγγράμματα των εκκλησιαστικών πατέρων των πρώτων αιώνων.

- Πως όμως επεκράτησε να γίνεται μυστική εξομολόγηση δια μέσου των ιερέων, των οποίων όμως και ο ρόλος της μεσιτείας καταργήθηκε όταν ο Ιησούς φώναζε «τετέλεσται» και το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη;

Τις περισσότερες και αξιόπιστες πληροφορίες για το θέμα αυτό τις αντλούμε από τον εκκλησιαστικό ιστορικό **Σωκράτη τον ονομαζόμενο Σχολαστικό** (380 - 439 μ.Χ.), ο οποίος στα συγγράμματά του αναφέρεται για τη θέσπιση ειδικής αρμοδιότητας ενός πρεσβυτέρου, η οποία ήταν να ακούει τις εξομολογήσεις των μετανουόντων και αυτό για την εποχή εκείνη ήταν μια ριζοσπαστική καινοτομία, που άλλαζε όλα τα δεδομένα στην εκκλησιαστική ζωή.

Εξίσου σημαντική και αξιόπιστη μαρτυρία για το θέμα της εξομολόγησης είναι και του εκκλησιαστικού ιστορικού **Σωζόμενου**, ο οποίος το έτος 440 μ.Χ. συνέγραψε την "Εκκλησιαστική Ιστορία". Γενικά, όλες οι ιστορικές μαρτυρίες συγκλίνουν ότι μέχρι το έτος 250 μ.Χ. η εξομολόγηση γινόταν δημόσια και ενώπιον όλων των πιστών, σύμφωνα με την διδασχία των αποστόλων.

Η αντί Βιβλική καθιέρωση του πρεσβύτερου εξομολογητή προέκυψε από το εξής γεγονός: Κατά τη διάρκεια των διωγμών των χριστιανών από τους Ρωμαίους αυτοκράτορες και ιδιαίτερα από τον **Δέκιο** (249-251 μ.Χ.), που υπήρξε από τους σκληρότερους διωγμούς όλων των περιόδων, πολλοί πιστοί λιγοψύχησαν και αρνήθηκαν την πίστη τους. Κατόπιν μετανόησαν γι' αυτό που είχαν κάνει και εξομολογούντο δημόσια την πνευματική τους πτώση, πλην όμως αυτό προκάλεσε τη δυσφορία μερικών πιστών, έγινε σκάνδαλο και δημιουργήθηκε αναταραχή. Αποφασίστηκε λοιπόν οι έχοντες υποπέσει σ' αυτό το παράπτωμα να εξομολογούνται μόνον σ' έναν πρεσβύτερο, **όχι για να λάβουν συγχώρεση**, αλλά για ψυχολογικούς λόγους. Σιγά-σιγά όμως αυτή η καινοτομία γενικεύθηκε και έτσι καθιερώθηκε η μυστική εξομολόγηση δια μέσου των ιερέων.

Αργότερα η "**μυστική**" **εξομολόγηση** σε κάποιον άνθρωπο (λειτουργό εκκλησίας) καταργήθηκε από τον επίσκοπο Κωνσταντινούπολης **Νεκτάριο** (391 μ.Χ.) με αφορμή ένα σκάνδαλο μοιχείας που έγινε εξαιτίας του τρόπου αυτού της εξομολόγησης και επα-

νήλθε η εξομολόγηση σύμφωνα με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής, αλλά δυστυχώς αυτό κράτησε για λίγα έτη (βλ. Ιστορία Σωκράτους, Βιβλίο Ε', κεφ.9).

Βασικά το λεγόμενο "**μυστήριο της εξομολόγησης**" άρχισε να φαίνεται και να καθιερώνεται σιγά - σιγά από τον 5ο αιώνα και μετά, όταν ο Πάπας Λέων Α', ο οποίος είχε ταχθεί κατά της δημόσιας εξομολόγησης, έγραψε προς τους επισκόπους της Καμπανίας ότι **«αρκεί να γίνεται προς τους πρεσβυτέρους μυστική εξομολόγηση»**. Με το πέρασμα των αιώνων η καινοτομία αυτή της Δυτικής εκκλησίας (που επεκτάθηκε αργότερα και στην Ανατολική εκκλησία) εξελίχθηκε σε "ευχή του ιερέα" προς τον Θεό για τη συγχώρεση του εξομολογούμενου.

Αυτή την εξουσία η μεν **Παπική (Καθολική) εκκλησία** για λόγους κολακείας και σκοπιμότητας την παραχώρησε και σε «λαϊκούς», η δε **Ανατολική (Ορθόδοξη) εκκλησία** την παραχώρησε στους μοναχούς, σαν ανταμοιβή τους για τις υπηρεσίες που πρόσφεραν στον αγώνα εναντίον των εικονομάχων (800-1250 μ.Χ.), γεγονός που αποτελεί μια από τις πιο σκοτεινές σελίδες της Βυζαντινής περιόδου, που αμαυρώνει την πορεία της εκκλησίας.

Για να καταγραφεί ιστορικά πως καθιερώθηκε η εξομολόγηση των αμαρτιών σε ανθρώπους, που έχουν και την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες θα χρειαζόταν ειδική μελέτη, ώστε να συμπεριληφθούν όλα τα πολυπληθή στοιχεία. Αξίζει όμως να αναφερθεί ότι το έτος **1260** μ.Χ. ο Θωμάς Ακουίνας κατέταξε την εξομολόγηση σαν ένα μυστήριο μετάνοιας του ανθρώπου. Αργότερα, το έτος **1551** μ.Χ. η Σύνοδος του Τριδέντου στον κανόνα 7 καθιέρωσε ότι όλα τα θανάσιμα αμαρτήματα πρέπει να εξομολογούνται και έτσι η εξομολόγηση έγινε πλέον υποχρεωτική, σε αντίθεση με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Πιο αργότερα (περίπου το **1642** μ.Χ.) η εξομολόγηση καθιερώθηκε και στην Ανατολική εκκλησία.

Το αποτέλεσμα όλων των παραπάνω αναφερθέντων είναι σήμερα η κατεστημένη εκκλησία να διδάσκει άφεση των αμαρτιών **δια μέσου των ιερέων** και όχι **δια του Ιησού Χριστού**, που είναι ο ΜΟΝΟΣ αρχιερέας και απόστολος της πίστης μας, ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας προς τον Πατέρα και ο ΜΟΝΟΣ σωτήρας και λυτρωτής μας:

- **«Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο οποίος έδωκεν εαυτόν αντί-λυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εις τους ορισμένους καιρούς»** (Α' Τιμόθεου Β/2:5-6).
- **«Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω διά να μην αμαρτήσετε. Και ΕΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΜΑΡΤΗΣΕΙ έχομεν παράκλητον (μεσίτη) προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον· και αυτός είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών, και ουχί μόνον περί των ημετέρων, αλλά και περί όλου του κόσμου»** (Α' Ιωάννου Β/2:1-2).
- **«...Τον οποίον (Ιησού) ο Θεός προέθετο μέσον εξιλεώσεως δια της πίστεως, εν τω αίματι Αυτού»** (Ρωμαίους Γ/3:25).

6. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΓΧΩΡΩΝ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Για χιλιάδες χρόνια ο άνθρωπος ψάχνει να βρει απάντηση στα ερωτήματά του: Γιατί υπάρχει; Γιατί ζει; Ποιος είναι ο σκοπός του; Και πολλά άλλα ερωτηματικά που γεννιόνται στη ζωή του. Εκείνο όμως που τον απασχολεί είναι να γνωρίσει τον δημιουργό του και να έρθει σε επαφή μαζί Του.

Η Αγία Γραφή, που είναι ο θεόπνευστος γραπτός Λόγος του Θεού, εδώ και χιλιάδες χρόνια διακηρύττει δια μέσου του προφήτη Ησαΐα: **«Οι ανομίες σας έβαλον χωρίσματα μεταξύ ΕΣΑΣ και του ΘΕΟΥ ΣΑΣ, και οι αμαρτίες σας έκρυψαν το πρόσωπον Αυτού από σας, δια να μη ακούει»** (Ησαΐας ΝΘ/59:2). Η αμαρτία είναι το εμπόδιο μεταξύ Θεού και ανθρώπων και η αμαρτία είναι που αφαιρεί από τον άνθρωπο και τη ζωντανή επικοινωνία του με τον Θεό και την ειρήνη μέσα από την καρδιά του. Και εφόσον **«όλοι αμάρτησαν και στερούνται της δόξας του Θεού»** (Ρωμαίους Γ/3:23), άρα όλοι τους είναι μακριά από τον Θεό και προσπαθούν να έρθουν κοντά Του και να βρουν ειρήνη μαζί Του, δια μέσου πολλών και διαφόρων θρησκευτικών συστημάτων, αλλά και άλλων φιλοσοφικών ή ιδεολογικών συστημάτων, πλην όμως όλες οι προσπάθειές τους είναι άκαρπες και αμαρτία εξακολουθεί να παραμένει στη ζωή τους.

Πολλοί άνθρωποι στην προσπάθειά τους να "τακτοποιήσουν" το θέμα της αμαρτίας, έχουν απατηθεί από τον **«πλανώντα την οι-**

κουμένην όλην», τον Διάβολο (Αποκάλυψη ΙΒ/12:9), γιατί πιστεύουν ότι η αμαρτία τους θα εξαιρεθεί **εάν** κάνουν κάποιο "καλό έργο", ή **εάν** τηρήσουν μερικές "θρησκευτικές διατάξεις", ή το πιο βασικό, γιατί έτσι έχουν διδαχτεί από μικροί, **εάν** πουν τις αμαρτίες τους σε κάποιον άλλον πνευματικό άνθρωπο και αυτός με τη σειρά του θα μεσιτεύσει στο Θεό γι' αυτούς και γενικά θα εξαφανιστούν οι αμαρτίες τους **εάν** κάνουν κάποια θυσία ή κάποια άλλη ευάρεστη ενέργεια προς το Θεό και έτσι ησυχάζει η ταραγμένη συνείδησή τους.

Διαβάζουμε μέσα στην Βίβλο ότι *«σε ολοκαυτώματα και προσφορές περί αμαρτίας δεν ευηρεστήθης ...Και κάθε μεν ιερεύς στέκεται καθ' ημέραν λειτουργών και τις ίδιες πολλάκις προσφέρων θυσίας, οι οποίες ποτέ δεν δύνανται να αφαιρέσουν αμαρτίας»* (Εβραίους Γ'10:6, 11). Εφόσον συμβαίνει αυτό, τότε ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Την απάντηση ήδη την έχουμε δώσει στη μελέτη μας αυτή και την επαναλαμβάνουμε, σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού, ο οποίος μας δίνει μια ακόμα μαρτυρία *«...παρά μόνον ο Θεός»* (Λουκάς Ε/5:21). Ναι, **μόνον** ο άγιος Θεός μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες και ο Θεός είναι που είχε σχεδιάσει τον τρόπο σωτηρίας του ανθρώπου, πριν ακόμα δημιουργήσει τον κόσμο και πριν ακόμα δημιουργήσει τον ίδιο τον άνθρωπο. Ο Θεός είχε σχεδιάσει τη σωτηρία του ανθρώπου *«προ καταβολής κόσμου»* (βλ. Α' Πέτρου Α/1:20, Εβραίους Θ/9:26, Τίτος Α/1:2-3, Ρωμαίους Γ/3:25, κλπ).

Το σχέδιο του Θεού, τόσο απλό και άγιο, τέθηκε σε εφαρμογή με τη γέννηση του Υιού Του, Ιησού, που ήταν ο εκλεκτός Του, ο κεισχυρισμένος Του για το έργο αυτό της σωτηρίας του ανθρώπου. Ο Ιησούς είχε το **χρίσμα** του Πατέρα για τη διακονία αυτή, γι' αυτό και έλαβε τον τίτλο "χριστός", έζησε μια τέλεια και αναμάρτητη ζωή, έδωσε τον εαυτό Του θυσία και προσφορά για τις δικές μου και τις δικές σου αμαρτίες επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Μετά από **3** ημέρες αναστήθηκε σωματικά και μετά από **40** ημέρες, παρουσία των μαθητών Του, αναλήφθηκε **ΣΩΜΑΤΙΚΑ**. Σε **10** ημέρες από την ανάληψή Του (σύνολο **50** ημέρες από την αναστάσή Του) επιστρέφει και πάλι **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ**, ως *«Πνεύμα ζωοποιούν»* (Α' Κορινθίους ΙΕ/15:45), για να κατοικήει πλέον μόνιμα μέσα σε αυτούς που Τον εκζητούν: *«Προς εσάς πρότον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστει-*

λεν Αυτόν διά να σας ευλογεί όταν επιστρέψετε έκαστος από των πονηριών σας» (Πράξεις Γ/3:26). Ο Θεός, αφού ανέστησε τον Υιό Του σωματικά, τον απέστειλε πνευματικά και είναι μαζί μας όλες τις ημέρες μέχρι της συντέλειαις του αιώνας.

Όποιος πηγαίνει στον Ιησού με ταπεινή καρδιά, Αυτός τον δέχεται μέσα στην άγια οικογένειά Του, την εκκλησία Του. Το σχέδιο λοιπόν, το πως θα σώζεται ο άνθρωπος είναι από τον ίδιο Θεό και δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας ανθρώπινης επιπόησης, γι' αυτό **μην τρέχεις να βρεις** σωτηρία, χαρά και ειρήνη σε ξένες απατηλές πηγές, **αλλά πήγαινε σ' Αυτόν** που έσπασε τις πύλες του Άδη, που σύντριψε το θάνατο και τώρα είναι ο **ΝΙΚΗΤΗΣ**.

Σήμερα, τώρα που διαβάζεις αυτά τα λόγια, ο Ιησούς (πρόσεξε, όχι κάποιος άνθρωπος, ιερέας ή λαϊκός), ο Ιησούς σου κτυπάει την πόρτα της καρδιάς σου για να μπει μέσα σου και συ **εάν του ανοίξεις**, τότε Αυτός θα μπει μέσα σου και θα "δειπνήσει" μαζί σου: *«Ιδού, στέκομαι εις την θύραν και κτυπώ· εάν κάποιος ακούσει της φωνής Μου και ανοίξει την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν και θέλω δειπνήσει μετ' αυτού και αυτός μετ' Εμού»* (Αποκάλυψη Γ/3:20). Ο Ιησούς περιμένει τον καθένα μας προσωπικά, γι' αυτό και η πρόσκλησή Του δεν είναι "γενική", είναι προσωπική - ατομική, γιατί στο σταυρό πήρε τη θέση τη **δική μου** και τη **δική σου**.

Η θυσία του Ιησού τον κάνει άξιο να λέγει: *«Εγώ είμαι η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ και η ΖΩΗ· ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνει, θέλει ζήσει· και πας (καθένας) ο οποίος ζει και πιστεύει εις Εμέ δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα. Πιστεύεις τούτο;»* (Ιωάννης ΙΑ/11:25-26). Γι' αυτό *«ΕΑΝ ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝ τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήσει εις ημάς τας αμαρτίας και (να) καθαρίσει ημάς από πάσης αδικίας. Εάν είπωμεν ότι δεν αμαρτήσαμεν, ψεύστην κάμνομεν αυτόν, και ο λόγος αυτού δεν υπάρχει εν ημίν»* (Α' Ιωάννου Α/1:9-10).

ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΑΥΤΟ:

Αυτός που θα ήταν μεσίτης μας προς τον Πατέρα Θεό, εκτός του ότι έπρεπε να ήταν αναμάρτητος, θα έπρεπε να είχε και τις δύο φύσεις, δηλαδή και την **ανθρώπινη φύση** (τη δική μας) και τη **θεία φύση** (του Πατέρα), αλλιώς δεν θα είχε πρόσβαση για να συνδια-

λάξει (συμφιλιώσει) τον αμαρτωλό ΑΝΘΡΩΠΟ με τον άγιο ΘΕΟ (Β' Κορινθίους Ε/5:18-21). Ο Ιησούς Χριστός ως άνθρωπος δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε κοινός άνθρωπος, ήταν η φανέρωση του Πατέρα, του Κυρίου των δυνάμεων, ήταν η ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου (Κολοσσαείς Α/1:15), ήταν ο Λόγος που έγινε «σαρξ» (Ιωάννης Α/1:14) και αυτό ο Σατανάς το γνώριζε.

Έπρεπε και ο Σατανάς να αντιμετωπίσει τον "άνθρωπο Χριστό Ιησού" ως άνθρωπο, γι' αυτό στον Ιούδα δεν μπήκε μια λεγεώνα δαιμονίων για να αντιμετωπίσουν τον Ιησού, αλλά μπήκε ο άρχοντάς τους, ο ίδιος ο Εωσφόρος, ώστε "ΑΝΘΡΩΠΟΣ με σατανικές δυνάμεις να αντιμετωπίσει ΑΝΘΡΩΠΟ με θείες δυνάμεις". Με τη σύλληψη και τη θανάτωση του Ιησού, ο Σατανάς άρχισε να θριαμβολογεί για τη "νίκη" του, αλλά η χαρά του μετατράπηκε σε τραγωδία όταν ο Ιησούς αναστήθηκε, γι' αυτό και είναι ο μόνος αρχιερέας μας και μεσίτης μας προς τον Πατέρα: «Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο οποίος έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων» (Α' Τιμόθεου Β/2:5-6).

Ποιος λοιπόν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, ο Θεός εν Χριστώ ή ο άνθρωπος; Που πρέπει να πηγαίνουμε για άφεση αμαρτιών, στον μόνο μεσίτη μας, τον Ιησού ή σε κάποιον άλλο άγιο και ευλογημένο άνθρωπο; Στον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ θα πηγαίνουμε, γιατί Αυτός πέθανε στη θέση τη δική μας. Με το σκίσιμο του καταπετάσματος του επίγειου ναού της Ιερουσαλήμ, καταργήθηκε η μεσιτική διακονία της ειδικής τάξης των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης και ο Ιησούς είναι τώρα «ανωτέρας (ΝΕΑΣ) διαθήκης μεσίτης, η οποία ενομοθετήθη με ανωτέρας επαγγελίας» (Εβραίους Η/8:6), είναι ο μόνος αρχιερέας μας στους αιώνες. Ο Λόγος του Θεού γράφει:

(1) **Α' ΠΕΤΡΟΥ Β/2:24-25** «Ο οποίος (ο Ιησούς) τας αμαρτίας ημών αυτός εβάστασεν εν τω σώματι Αυτού επί του ξύλου, διά να ζήσωμεν εν τη δικαιοσύνη, αποθανόντες κατά τας αμαρτίας· με του οποίου την πληγήν ιατρεύθητε. Διότι υπήρχετε ως πρόβατα πλανώμενα, αλλά τώρα επεστράφητε εις τον ΠΟΙΜΕΝΑ και ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ των ψυχών σας».

- (2) **ΠΡΑΞΕΙΣ Δ/4:12** «Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία· διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν».
- (3) **ΠΡΑΞΕΙΣ Ις'/16:30-31** «Και εκβαλών (ο δεσμοφύλακας των Φιλίππων) αυτούς έξω (Παύλο και Σίλα), είπε· Κύριοι, τι πρέπει να κάμω διά να σωθώ; Οι δε είπον· ΠΙΣΤΕΥΣΟΝ εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθεί, εσύ και ο οίκός σου».
- (4) **ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ'/103:2-5** «Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον, και μη λησμονείς πάσας τας ενεργεσίας αυτού· τον ΣΥΓΧΩΡΟΥΝΤΑ πάσας τας ανομίας σου· τον ΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑ πάσας τας αρρωστίας σου· τον ΛΥΤΡΩΝΟΝΤΑ εκ της φθοράς την ζωήν σου· τον ΣΤΕΦΑΝΟΥΝΤΑ σε με έλεος και οικτιρμούς, τον ΧΟΡΤΑΖΟΝΤΑ εν αγαθοίς τω γήρας σου· η νεότης σου ανανεούται ως του αετού».
- (5) **ΗΣΑΪΑΣ ΜΓ'/43:11, ΜΕ/45:21** «Εγώ, εγώ είμαι ο Κύριος· και εκτός εμού ΣΩΤΗΡ δεν υπάρχει ...Και δεν υπάρχει εκτός εμού άλλος Θεός· Θεός δίκαιος και σωτήρ· δεν υπάρχει εκτός εμού».
- (6) **ΗΣΑΪΑΣ ΝΓ'/53:5-6** «Αλλ' αυτός (ο Ιησούς) ετραυματίσθη διά τας παραβάσεις ημών, εταλαιπωρήθη διά τας ανομίας ημών· η τιμωρία, η οποία έφερε την ειρήνην ημών, ήτο επ' Αυτόν· και διά των πληγών Αυτού ημείς ιάθημεν. Πάντες ημείς επλανήθημεν ως πρόβατα· εστράφημεν έκαστος εις την οδόν αυτού· και ο Κύριος έθεσεν επ' αυτόν την ανομίαν πάντων ημών».

Ο Ιησούς Χριστός, που είναι η φανέρωση του Πατέρα, η ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου, κάνει διακηρύξεις που κανένας άλλος άνθρωπος δεν θα μπορούσε να κάνει:

Εγώ είμαι:

- Ο άρτος της ζωής .....(Ιωάννης, ζ'/6:35,41,51).
- Το φως του κόσμου ..... (Ιωάννης, Η/8:12).
- Η θύρα των προβάτων.....(Ιωάννης, Ι'/10:7-9).
- Ο ποιμένας ο καλός ..... (Ιωάννης, Ι'/10:11).
- Η ανάσταση και η ζωή..... (Ιωάννης, ΙΑ/11:25).
- Η οδός, η αλήθεια και η ζωή..... (Ιωάννης, ΙΔ/14:6).
- Η άμπελος η αληθινή..... (Ιωάννης, ΙΕ/15:1,5).

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (31 Βιβλικά θέματα - 5η έκδοση 2022)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεση Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Αλκιβιάδη Τζελέπη)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΣΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεότητά του Ιησού Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 1390 ύμνοι - έκδοση 2023)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΥΜΝΟΙ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΙΗΣΟΥ - Τραγούδια και Ύμνοι (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ (συνοπτική παρουσίαση)
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ /ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλανθρώπος;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές (1η έκδοση 2022)
45. ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - Επιθανάτιες εμπειρίες (Γ. Γαρέλης - 2η έκδοση)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 27 - 2

Α' έκδοση: 01/1992 ❖ Β' έκδοση: 01/2018

Σελίδες 84

Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ως τον μοναδικό ΜΕ-ΣΙΤΗ μας μεταξύ Θεού και ανθρώπων (Α' Τιμόθεου Β/5:5), είναι ο μοναδικός ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας στον ουρανό. Πρόκειται για μια πολύ απλή και κατανοητή παρουσίαση της ιεροσύνης του αναστημένου και ένδοξου Κυρίου Ιησού που κάθεται μέσα στο θρόνο του Πατέρα (Αποκάλυψη Γ/3:21) και μεσιτεύει για μας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ:

Το σκίσιμο του καταπετάσματος και το ιερατείο - Εξομολόγηση σε Θεό ή σε ανθρώπους; - Προσκύνηση αγίων και αγγέλων - Προσκύνηση εικόνων και γλυπτών - ΙΗΣΟΥΣ: Το υπέρ παν όνομα.

Το βιβλίο αυτό, μαζί με τα βιβλία «ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» και «ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ» αποτελούν μια θαυμαστή ενότητα. Αν και το κάθε βιβλίο είναι αυτοτελές, το ένα συμπληρώνει το άλλο.